§ 13 kár. zákona vyhověno, takže není jasno, kam míří výtka v podání obviněného z 30. dubna 1931, že usnesení neuvádí povšechně platné normy zákonné, ani to které zvláštní ustanovení, o něž se opírá. Ovšem usnesení dovolává se ustanovení § 46 na místě správného § 47 soudní instrukce, označuje obviněného jako soudního radu v. v. na místě správně (přesněji) soudního radu na dočasném odpočinku, a neuvádí, do které doby se dává obviněnému nepřítomnost v úřadě za vinu. Než tyto nesprávnosti, spočívající jen na nedopatření, jež bylo kárným nálezem a částečně již odkazovacím usnesením napraveno, jsou malicherné a nedotýkají se podstaty věci, takže ani v nich nejde o závažnou vadu po rozumu § 26 kár. zákona, nehledíc k tomu, že ani tyto vady, ani vada, o níž jednáno v předchozím odstavci, nejsou vadami ústního líčení, nýbrž vadami předběžného řízení.

Čís. 144 dis.

V disciplinárních věcech proti advokátům jest přípustná žádost o milost.

(Rozh. z 9. května 1932, Ds III 41/30.)

Dr. E. G., advokátní koncipient v M., byl pravoplatným rozsudkem disciplinárního soudu pro věci advokátů odsouzen k trestu prodloužení advokátní praxe o půl roku. Odsouzený si podal žádost o prominutí disciplinárního trestu milostí presidenta republiky.

Nejvyšší soud nedoporučil, aby žadateli byla milost udělena.

Z důvodů:

Podle obdoby ustanovení § 514 odst. 3 tr. ř. lze žádost o milost doporučiti, jsou-li dány důležité důvody, aby trest byl zmírněn nebo prominut. U žadatele však není podstatných a závažných okolností, které by odůvodňovaly prominutí neb zmírnění disciplinárního trestu. Ani poukaz na četnou rodinu, uvedený v žádosti o milost, není v tomto případě rozhodný, neboť prodloužením přípravné praxe advokátní se u žadatele na dosavadním stavu jeho schopnosti k podpoře rodiny nic nezmění. Pokud správní výbor advokátní komory v Turč. Sv. Martině, který doporučuje odmítnutí žádosti o milost, vychází snad z názoru, že udělení milosti presidentem republiky ve věcech disciplinárních je nepřípustné, nejvyšší soud nesouhlasí s tímto názorem a poukazuje na dobrozdání ze dne 12. XI. 1923 v disciplinární věci Ds II 6/20 (viz též pojednání prof. Dra Františka Weyra »O rozsahu práva presidenta republiky čsl. udíleti amnestii a abolici podle § 64 a § 103 ústavní listiny«, uveřejněné v »Časopise pro právní a státní vědu«, roč. V., str. 145, a stať Dr. O. Scholze v »Slovníku veřejného práva československého« str. 4).

Čís. 145 dis.

Porušení povinností povolání, trpěl-li advokát svému koncipientovi, by provozoval praxi jako samostatný obhájce ve věcech trestních, ač mu to bylo výborem advokátní komory zakázáno.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, Ds II 14/31.)